Пам'яті Юрія Нарбута.

Це він підніс — відданний нгі загладу
Вітрам азійським — золоте чоло,
Щоб стерегти незбуджену Елладу
Над вируванням пристрастей і злоб.

І від віків повзуть під стіни орди,
Як ніч, як тьма, як чорна сарана...
Навколо ж нарід, мирний і негордий,
В масній землі нестямно порина.

І від віків столичний город — вдовий:
І князь, і каган одійшли навік,
Лишень живуть міцним життям будови,
І голосний — їх кам'яний язик.

О, жаден гетьман з цих козацьких прерій
Не переніс до тебе свій намет,
Бо тут — віки, тут — блиск гучних імперій.
Тут — летаргія несмертельних мет.

Ні, не тобі мандровані держави.
Ти спиш і сниш один варязький сон,
Що встане день, покличе голос ржавий
І Третій Рим розірве свій полон.

Бо не в гіперборейських трясовинах
А тут, де вічне море й древній степ
Де гуркотить майбутнім Україна,
Він із землі залізом нам зросте.

. . . Гудуть вітри крізь площі і дзвіниці,
Тд нерушимих стін не захитать!
А вколо — хлібороби міднолиці,
Висока синь і золоті жита.

21.03.1930